

РЕШЕНИЕ

№ 1896

гр. София, 23.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 17.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **435** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Н. А. /N. A./, гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в Република Турция, против отказ за издаване на виза от 09.12.2020г., постановен от М. Р., Първи секретар, консул, в Генералното консулство на Република България в И., Турция.

Жалбоподателят твърди, че отказът е постановен при липса на мотиви, не е посочено какви действия би могъл да извърши, има сключен граждански брак с българската гражданка Б. С. М., с която имат едно дете. Моли съда да отмени постановения отказ и да укаже на административния орган да преразгледа заявлението и да издаде исканата виза. Към жалбата прилага писмени доказателства. Не претендира разноси. Ответникът, консул, в Генералното консулство на Република България в И., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата, изпраща административната преписка, представя молба по реда на чл. 192 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във вр. с чл.144 АПК, за представяне на доказателства от третата неучастваща страна – Държавната агенция за национална сигурност (ДАНС), относно съгласувателното ѝ становище в процедурата по издаване на виза на жалбоподателя. Твърди, че при отрицателно становище на ДАНС консултът действа при условията на обвързана компетентност и е длъжен да откаже издаването на виза. Моли съда да

отхвърли оспорването. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Участващият прокурор от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

От събраните писмени доказателства се установява, че със заявление 20003971 Н. А. /Н. А./, гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в Република Турция е поискал издаване на виза вид "С" от консулството на Република България в И..

Към заявлението са приложени удостоверение за сключен граждански брак, от което се установява, че Н. А. е сключил граждански брак с българската гражданка Б. С. М. на 13.04.2020г. в [населено място]. Приложени са копия от документи за самоличност на турския граждански – паспорт, издаден Република Турция с издадени две визи вид "С" за многократно влизане в Република България за срок от 90 дни, от 01.06.2018г. и от 01.07.2019г. Копие от лична карта на съпругата му Б. С. М. – А., издадена от МВР П. и копие от лична карта на сина им М.-Д. Н. А., [дата на раждане] , издадена от МВР П.. Приложени са също: банкови извлечения, извлечение от регистър на населението и здравна застраховка.

На 09.12.2020г. от М. Р., Първи секретар, консул в Генералното консулство на Република България в И. е издаден отказ на виза по подаденото от Н. А. заявление. Като основание за решението е посочено: "чл.10, ал.1, т.1 – аплик може с действията си да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава".

Отказът е връчен на адресата си на 09.12.2020г. в И., срещу подпис, видно от отбелязването върху него.

Като част от административната преписка са изпратени Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011г. на министъра на външните работи, издадена на основание чл.34, ал.1 и ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата) и чл.5, ал.3 от Устройствения правилник на министерството на външните работи, във вр. с чл. 25, ал.1, 2 и 4 от Закона за администрацията, с която е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България с писмена заповед да определят консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.1 от Наредбата за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Представени са и Заповед № 34/27.08.2020г. на генералния консул на Република България в И. и Заповед № 57/27.08.2020г. на генералния консул на Република България в И., с която са определени консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелни решения по издаване на визи за краткосрочно пребиваване със срок на валидност до една година, на основание чл.27, ал.2 от Наредбата.

С жалбата са представени писмени доказателства, които не са представени от органа като част от административната преписка, а именно: нотариално заверена декларация от 16.06.2020г. от съпругата на апликанта Б. С. М., че ще му осигурява жилище и издръжка за времето, през което ще пребивава на територията на Република България на адрес в [населено място]; нотариално заверена декларация от 20.07.2016г. от съпругата на жалбоподателя, че ще му осигурява безвъзмездно и безсрочно подслон и издръжка в собственото ѝ жилище – апартамент № 11, етаж IV, [улица], [населено място] и копие от нотариалния акт за собственост на описания недвижим имот.

По искане на ответника, по реда на чл.192 ГПК, вр.с чл.144 АПК, от ДАНС са изискани писмени доказателства във връзка със становището ѝ по заявление №

20003971 за издаване на виза "С" на N. A., по реда на Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, както и за установените в хода на съгласувателната процедура данни и обстоятелства от значение за производството.

В изпълнение на разпореждането на съда от ДАНС са постъпили писмени доказателства. С писмо вх. № 2-13 от 10.03.2021г. по описа на АССГ е представена исканата информация, както и становището на агенцията във връзка със заявлението за виза на жалбоподателя. Тъй като представените доказателства съдържат класифицирана информация, са отделени в отделен том към настоящето дело, при спазване изискванията на Закона за защита на класифицираната информация. С представеното становище е прието, че са налице основания по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, на основание чл.4, ал.1, т.11 и т.3 във вр. с чл.41, ал.1, т.2 от Закона за ДАНС. Изложените в представеното становище факти не са оспорени от жалбоподателя.

С писмо от 05.02.2021г. процесуалният представител на ответника заявява, че не съществуват писмени становища на дирекция "К. отношения" на хартиен носител, тъй като съгласно специалната нормативна уредба, процедурата по разглеждане на заявленията за издаване на визи е електронна, на електронна платформа в Националната визова информационна система. Посочено е, че в случая не е необходимо становище от дирекция "Миграция" МВР, тъй като такова становище е задължително само при отказите за издаване на визи вид "D", а настоящият случай касае виза вид "С".

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи: Жалбата до съда е подадена на 17.12.2020г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване отказа за издаване на виза на 09.12.2020г.

Съгласно чл. 10а, ал.1 от ЗЧРБ отказите за издаване на виза могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност. В случая отказът е по искане за издаване на виза вид "С" - по чл. 9а, ал.2, т.3 от ЗЧРБ, поради което не попада в изключението, предвидено в чл. 10а, ал.4 от ЗЧРБ. Следователно, жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При разглеждането ѝ, по съществуването на спора съдът намира следното:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно Заповед № 57/27.08.2020г. на генералния консул на Република България в И., относно определяне на консулски длъжностни лица в Генералното консулство в И., които могат да вземат самостоятелни решения по издаването на визи за краткосрочно пребиваване със срок до една година.

Отказът е издаден в писмена форма, но не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл.

34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за краткосрочно пребиваване в Р България, вид "С".

Като правно основание за отказ на заявления вид виза е посочена нормата на чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Съгласно цитираната норма издаването на виза се отказва на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. В чл.10а, ал.3 от ЗЧРБ е предвидено, че мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай, че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация. От посочената разпоредба следва, че наличието на основание по чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ дава възможност мотивите, от една страна, да се съдържат в друг документ, различен от стандартния формуляр за отказ, а от друга, да са посочени в отделен документ, изготвен от органи, различни от издателя на отказа на виза – от съответните компетентни органи, в случая тези от ДАНС. В настоящия случай те се съдържат с представеното от ДАНС становище, съдържащо класифицирана информация и съставено по реда на Закона за защита на класифицираната информация. Заедно с придружаващите го документи, също съдържащи класифицирана информация, те са отделени в отделен том към делото. Поради изложеното, съдът намира за неоснователни доводите в жалбата за липса на мотиви за издаване на оспорения административен акт - отказ за издаване на виза вид "D". Действително, посоченото във формуляра за отказ: "чл.10, ал.1, т.1 – аплик може с действията си да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава" не дава достатъчно информация за фактите, на които се основава отказа, но в случая е спазено изискването за мотивиране, като мотивите, на основание чл. 10а, ал.3 от ЗЧРБ са в отделен документ, издаден от съответния компетентен орган – ДАНС, съставен по реда на Закона за защита на класифицираната информация.

Както е посочено в Тълкувателно решение № 16 от 31.III.1975 г., ОСГК, което в тази част не е изгубило сила, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да

предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият случай, още повече, че с оглед съдържащата се в становището на ДАНС класифицирана информация, специалният закон предвижда те да бъдат отделени от формуляра за отказ.

Съдът намира за неоснователен довода на жалбоподателя, че отказът следва да бъде отменен, тъй като не е посочено и правното основание за издаването му, като не е посочен нормативният акт от който е разпоредбата на чл.10, ал.1, т.1. Както заявява процесуалният представител на жалбоподателя в хода по същество пред съда, очевидно е, че става въпрос за ЗЧРБ. Освен това, е възпроизведен и текстът на посочената разпоредба, в частта, отнасящата се към процесния случай, а разпоредбата е посочена точно и изцяло в мотивите, оформени като отделно становище на ДАНС.

При издаване на обжалваният отказ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Съгласно чл.9е от ЗЧРБ, условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с наредба на Министерския съвет, а условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи се определят с инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". В чл.9ж, ал.1 ЗЧРБ е посочено, че за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването.

В чл.27, ал. 6 от Наредбата е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Ш., в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. А според чл.34, ал.1 от Наредбата, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

В случая отрицателното становище на ДАНС е абсолютна процесуална пречка за издаване на исканата виза, като в този случай административният орган действа при условията на обвързана компетентност, като няма право на самостоятелна преценка дали апликантът представлява заплаха за националната сигурност. От представените по делото писма и становище от ДАНС, се установява, че в случая становището е отрицателно и е свързано именно с основанията, посочени в чл.10, ал.1, т.1 ЗЧРБ.

При отказа за издаване на виза на жалбоподателя не е налице противоречие с материалния закон, доколкото представените от ДАНС доказателства обосновават изводите в становището му. Те не се оспорват на жалбоподателя. Не се представят и доказателства, които да ги опровергават.

Представени са доказателства, че Н. А. има семейство в Р. България – съпруга и син, които са български граждани. Въпреки, че в

жалбата липсва твърдение, че с отказа се нарушава правото на личен и семеен живот на жалбоподателя, за пълнота, с оглед установените факти, следва да се отбележи, че отказът не е издаден в нарушение на установеното в чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ) право на личен и семеен живот. Според установения принцип на международното право, държавите имат правото, без да нарушават ангажиментите, произтичащи за тях от договорите, да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, но вмешателството в правото по отношение на семейния им живот следва да отговаря на изискванията на ЕКПЧ. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В разпоредбата на чл. 8, параграф втори са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Наличието на данни, съдържащи информация за обективна заплаха за сигурността и интересите на българската държава, обосновава именно намеса на държавните власти, с оглед защитата на здравето, правата и свободите на останалите граждани.

С оглед събраните доказателства, настоящият съдебен състав намира, че с обжалвания отказ не се нарушава правото на личен и семеен живот на жалбоподателя. За да е налице то, нарушението следва да е реално осъществено. Не се установява към момента на издаване на обжалвания в настоящото производство отказ за издаване на виза "С", семейството на жалбоподателя да е в България, тъй като той е имал две предишни визи вид „С“ за краткосрочно пребиваване за срок от 90 дни и подаденото заявление, по което е постановен отказа, отново е за издаване на виза за краткосрочно пребиваване. Освен това, разделянето им е било наложено от съображения в интерес на националната сигурност, в хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

Обжалваният отказ е съобразен с целта на закона и принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК. Преценката за наличие на заплаха за сигурността и интересите на държавата принадлежи на компетентния орган и се основава на личното поведение на чужденеца. В случая превес се дава именно на това, че в рамките на съгласувателната процедура данните сочат, че с действията си жалбоподателят е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на Българската държава.

От изложеното следва, че отказът е постановен от компетентен орган, в

производство без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материално-правните разпоредби на закона, както и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора и своевременно заявеното искане, на основание чл.143, ал.4 от АПК, на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено на основание чл.24 от Наредбата за правната помощ, вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл.78, ал.8 ГПК, вр. с чл.144 АПК.

Водим от горното, Административен съд – София- град, I отделение, LXV състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А. /N. A./, гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в Република Турция, против отказ за издаване на виза от 09.12.2020г., постановен от консул, в Генералното консулство на Република България в И..

ОСЪЖДА Н. А. /N. A./, гражданин на Република Турция, [дата на раждане] в Република Турция, да заплати на Министерството на външните работи, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: